

unge Mennesker, som det ikke oprindeligt har været Meningen at give Tilskud. Jeg tror, det vilde være rigtigt at gaa bort fra i alt Fald et saa stort Tilskud til Højskolerne, som de nu faa, og i Stedet give det Beløb, der derved spares, til uformuende Elever, saaledes at de kunne faa et højere Tilskud. Jeg anser det for givet, at Følgen deraf vil blive, at selve Opholdet paa en Højskole bliver dyrere for hver enkelt, men det gør jo ikke noget, naar vi give de uformuende Elever et større Beløb. Vi kunne jo bruge det samme Beløb, som staar paa Finansloven, men blot give det paa en bedre Maade, saaledes at den oprindelige Mening med det, at gavne uformuende unge Mennesker, sker Fyldest i højere Grad, end Tilfældet er nu.

Men saa have vi for øvrigt en hel Mængde Bevillinger til Landbrug, Handel og Haandværk o. s. v., om hvilke jeg tror, at de gøre en meget tvivlsom Nytte, og som det vilde være fornuftigt om ikke helt at stryge saa i alt Fald at nedsætte betydeligt, saaledes at det, i Stedet for, at det er gaaet opad Aar efter Aar gennem Tiderne, kom til at gaa nedad. Det er jo desværre blevet saaledes, at vi næsten ere blevne et Folk af Tiggere overfor Statskassen. Der er snart ikke den Bedrift eller Organisation, der kan komme til Verden og arbejde, uden at den skal henvende sig til Statskassen om Tilskud. Jeg tror, at vi maa bort derfra.

Der er om en enkelt Bevilling i disse Dage fra forskellige Sider blevet hævdet, at den bør sættes noget op. Det er Bevillingen til Afholdsbevægelsen. En af mine ærede Partifæller har sagt, at vi bør have denne Bevilling betydeligt forhøjet, og at vistnok Flertallet af dette Tings ærede Medlemmer har sagt Ja til det ude paa Valgtribunerne. Jeg ved ikke, om de Herrer, som paastaa dette, have Ret, men jeg ved i alt Fald, at jeg for min Del ikke har sagt Ja til det. Jeg har sagt et afgjort Nej, og jeg skal sige Dem hvorfor. Jeg stiller mig saaledes til det Spørgsmaal, at jeg synes egentlig, vi ikke kunne være det bekendt. Det er oplyst, at vi ere over 170,000 organiserede Afholdsfolk i Danmark, og saa komme vi til Statskassen og bede om at faa nogle faa Tusinde Kroner! Dersom vi gav 25 Øre hver, havde vi noget over 40,000 Kr., og det er dog vist nok til den Agitation, der er Tale om her; det er vel ikke større Beløb, man staar og forlanger.

Jeg er i det hele taget klar over, at vi maa mere og mere bort fra de stadig

voksende Tilskud, som vi have givet i de sidste Aar. Der er ikke Tvivl om, at i en hel Mængde Tilfælde, hvor nye Erhverv, nye Tanker opstaa, vilde det være svært for disse at komme frem, dersom de ikke kunde faa nogen Støtte af Staten, men jeg mener, at det maa være en Regel, at naar man har hjulpet en saadan Ting, saa skal det ret hurtigt vise sig, om den har Eksistensberettigelse. Det har den ikke, hvis den ikke kan leve uden Stats-tilskud, i alt Fald gælder det mange Tilfælde. Naar vi hjælpe en saadan Ting frem, skal det være ud fra den ufravigelige Forudsætning, at naar der er gaaet en vis Tid, skal Statstilskuddet høre op. I Stedet derfor er det blevet saaledes i Praxis, at efterhaanden som en Bevægelse voksende, skulde Statstilskuddet stige. Det forekommer mig at være ganske den omvendte Verden. Jeg ønsker, at vi paa hele dette Bevillingsomraade søge at komme betydeligt ned. Men naar jeg har sagt, at jeg vil være med dertil, vil jeg dog, idet jeg slutter, tilføje, at jeg meget gerne vil være med til at give Ministeriet en helt ny Bevilling, som det ikke har haft før, nemlig en Bevilling til selvlvsende Dørplader til at sætte paa Ministeriernes og Finansudvalgets Døre med den Indskrift: Tiggeri ved Dørene frabedes!

Samuelson: Da jeg havde Ordet i Tirsdags, udtalte jeg, at jeg havde nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister; det drejede sig om Postvæsenet. Jeg var den Gang ikke i Stand til at fremføre det, som jeg nu senere ved Undersøgelse har erfaret om forskellige Forhold vedrørende Postvæsenet. Jeg vil begynde med at sige, at det sidste Finanslovsforslag bragte en Skuffelse for Postbudene i al Almindelighed, men i Særdeleshed for Brevbærerne ved Øster-, Vester- og Nørrebro-distrikterne her i Byen. Den 1. Maj 1909 blev der indlagt et nyt Tog, som kommer her til Byen Kl. 4,48, og dette medførte, at paa disse tre Kontorer fik de en Ombæring mere, det vil sige, at Brevbærerne, som ellers mødte 4 Gange daglig hver anden Uge, maatte møde 5 Gange. Det medførte, at de fik en forlænget Arbejdstid. Den Tid, der ligger mellem første og anden Ombæring, er saa knap, at de daarligt kunne faa Tid til at spise og drikke, og medens det tidligere var saaledes, at de havde Ophold fra 2,15 til 4,15, ere disse 2 Timer blevne afkortede, de have ikke disse 2 Timer til den Hvile, som er absolut nødvendig ved